

A színházak látogatottsága háboru után.

(A budapesti színházdirectzorok vélekedése.)

— 00 —

Azt méltóztatnak tudni, hogy a mióta színházban játszanak, olyan konjunktúra még nem volt, mint az ideig. Csak tessék egyszer megnézni, mi történik vasárnap délelőtt az elővételi pénztáraknál, az emberek valóságos csatákat vívnak a jegyekért és teljesen függetlenül attól, melyik napra melyik darab előadásához kapják azokat. Az igazság az, hogy a nagy színházbajárási szédületben ma teljesen mindegy, hol, mit játszanak, minden színház este is, délután is szorongásig megtelik és másik öt színházat meg lehetne tölteni azzal a publikummal, mely kevésbé volt szerencsés embertársainál és nem tudott, helyesebben nem volt elég ügyes jegyet szerezni. Mert ma ott tartunk, hogy meg külön ügyesség is kell ahhoz, hogy az ember a pénzéért színházjegyet kapjon. Néhány hónap előtt még csak az élelmiszerekre és fűtőanyagra állott ez, ma már a színházjegyekre is. Emberek büszkélkednek vele, ha a hét valamelyik napjára egy színházjegy van a zsebukben, a melyet, ha akarnak, rögtön haszonnal adhatnak el, ha még oly drágán vették is. Szórakozási láz dühöng, melyet talán a nagy pénzbőséggel lehet megmagyarázni, talán azzal is, hogy az emberek megviseltek a háboru minden nyomorságától, boldogok, ha néhány órára beülhetnek a színházba és nem kell törődni semmivel, a mi háboru. Azért is van, hogy senkinek, se szerzőnek, se színháznak eszébe nem jut háborus darabot írni, játszani, legalább a színházban szeret, az ember immunis lenni a negyedik évét élő borzalomtól.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Komory Emil*
Cím: *A színházak látogatottsága háboru után*

Forrás: *Az Újság*

Bp.

(Hely)

1917. XII. 28.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (C)

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

Idő

"1917"

Személy

Érdekelt a kérdés, hogy a nagy tolongás a színházakba háborus tünet-e, vagy stabil jelenség? Azzal a kérelemmel fordultam tehát a budapesti színházirazgatókhoz, mondják el vélekedésüket a kérdéstről:

milyen befolyással lehet a béke a színházak látogatottságára!

A színházdirectzorok: *Ambrus Zoltán, Faludi Gábor, Beöthy László és Faludi Jenő* doktor egyhangu vélekedése szerint a színházak látogatottsága a békével nemcsak hogy apadni nem fog, de minden kilátás megvan arra, hogy még emelkedik. Az érdekes válaszokat, a melyekért ezúton mondok hálás köszönetet, itt közlöm.

Ambrus Zoltán, a Nemzeti Színház igazgatója a következő választ volt szives küldeni:

— A béke a színházak látogatottságára csak kedvező befolyással lehet. A szórakozás és a lelki felüdülés vágyát nemcsak az izgalom növeli, hanem a megkönnyebbültség érzése is. És mert semmi se drágult meg olyan kevésbé, mint a színház meg a könyv, a legszegényebbek is könnyen szánják el magukat arra, hogy gyakrabban járjanak színházba, mint régebben. A legszegényebekben különben a béke mindenesetre nagyot fog könnyíteni, mert ha a gazdasági viszonyokat a béke máról-holnapra nem is fogja megváltoztatni, a kereset lehetősége csak szaporodhatik. Aztán a harcsterettről és a hadifogságból hazaérkező katonák is jelentékenyen fogják növelni a színházba gyakran járók számát.

Levélben közölte velem vélekedését *Faludi Gábor*, a Vígyszínház igazgatója is, irván ezeket:

— Örömmel üdvözlöm a békét, a melytől a színházakra nézve a legjobbakat várom. Visszajönnek, a kiket a színházban régen nem láttunk és régen visszavárunk és az új színházi közönséggel együtt a színházak számára új

nagy lehetőségeket szereznek és azok fejlődését művészeibb és nemzetibb irányba terelik.

Beöthy László, a Király-Színház és a Magyar Színház igazgatója ezeket mondta:

— Azt hiszem, hogy a mai állapotok még esztendőig tartani fognak és a színházak látogatottsága nem hogy nem fog megszűnni, vagy még csak apadni sem, hanem egyre növekszik majd a békekötés után. A béke fölötti örömben mindenki szórakozni vágyik, a ki itthon van, hát még azok, a kik a frontról jönnek haza. Ezek valósággal tolakodni fognak az élvezet után, melyet a színházi előadás nyújt és ezt annál is inkább, mert hiszen elég régen nem volt részük benne. Az igazság az, hogy a bekövetkező béke boldog idejére olyan városnak, mint Budapest, még három színházra volna szüksége, az is megtelne még éveken át mind.

— Még éveken át? Ezt hogy érti igazgató ur?

— Ugy hogy a mai pénzbőség még éveken a háboru után is tartani fog. Nem vagyok finánczkapacitász, de ezt így érzem. Azt persze nem tudhatom, hogy Wekerle azt a sok pénzt, a melyet kiereszt a tömlőkből, mikor fogja visszaszivattyuzni. De ehhez idő kel. És még vagy három színház. Lehetne is beszélni róla, ha az építkezés nem volna olyan végtelenül drága most és ha egyáltalában lehetséges volna. Így hát a magam részéről meg kell elégednem az esténként szorongásig megtelő két színházammal, a melyek a fölemelt helyáradak mellett sem jövedelmeznek ma annyit, mint a háboru előtt.

És végül *Faludi* Jenő doktornak, a legfiatalabb igazgatónak, a Városi Színház direktorának érdekes véleményét a következőkben próbálom visszaadni:

— Semmi kétségem sincs az iránt, hogy a háboru befejeztével a színházak látogatottsága még csak növekedni fog. Nemesak a frontról hazatérő katonák tömegével, de a hadifoglyokéval és azok családjával is, tehát olyan közönséggel, mely ma egyáltalában nem jár színházba. Mert vannak ám igen sokan, egész családok, a kik a háboru kitörése óta nem tették be a lábukat se színházba, se egyéb szórakozó helyre és elvül mondták ki, hogy háboruban nem járnak mulatni. Ez a vélekedésem szerint igen nagy kontingens ismét ott lesz a nézőtérén. Továbbá itt van a vidék, a mely háboru előtt szintén jelentékeny perzentuációját adta a színházi közörségnek. A vidék most alig jön a fővárosba, főként a mióta tudja, mit jelent az, fütetlen vonatokon állva utazni. És a ki jön, az se szórakozni jön, mint azelőtt, hanem halaszthatatlan ügyei elintézésére és a családját szépen otthon hagyja. Aztán meg egy csomó ember, a ki kifogyott négy esztendő alatt a toilettéjéből, a melyet csak Posten tud beszerezni, de majd csak háboru után. És még mások, a kik nem tudnak és nem akarnak háboru alatt a fővárosba jönni, a hol se lakás, se koszt és semmi azokból az örömeökből, a melyekkel Budapest a béke idejében szolgált. Ezek mind ellepik majd a fővárost és minden estéjüket természetesen a színházban töltik, melynek közönsége igen meg fog szaporodni. Évekig és évekig megmarad a mai konjunktura, a mi annál is valószínűbb, mert a színház a legzavartalanabb és legolcsóbb szórakozás.

Szomory Emil.